

РЕШЕНИЕ

№ 1444

гр. София, 28.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 67 състав, в публично заседание на 03.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Жанета Малинова

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11564** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на 226, във вр. чл.203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е след Решение № 13389 от 09.10.2019г., постановено по адм.дело № 2418/2019г. по описа на Върховен административен съд на Република България, с което е отменено Решение № 69 от 07.01. 2019г., постановено по адм.дело № 6249/2015г. по описа на Административен съд София-град, в частта, в която са отхвърлени искове, предявени от Н. Г. К. от [населено място] срещу Столична дирекция на вътрешните работи(СДВР), за присъждане на обезщетение за вреди, причинени от образувано и водено срещу него производство по УБДХ по пр. рег. № 225р-11104/ 2015г. по описа на 01 РУП-СДВР, неимуществени вреди в размер на 10 000 лева и имуществени вреди в размер на 500 лева, както и в частта за разноските.

В съдебно заседание ищецът Н. Г. К. лично и чрез адв. Б. поддържа предявените икове за имуществени и неимуществени вреди срещу СДВР в първоначално заявения размер.Претендира присъждане на направените разноските, съобразно списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът - СДВР в представено писмено становище и в хода по същество, чрез процесуален представител оспорва исковите претенции, като неоснователни и недоказани, с искане да се отхвърлят.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура изразява

заключение, че искът е основателен и доказан и следва да се уважи по справедливост. Съдът, след преценка на доказателствата по делото, при съобразяване с Решение № 13389 от 09.10.2019г., постановено по адм.дело № 2418/2019г. по описа на Върховен административен съд на Република България и във връзка с доводите на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Предмет на настоящото производство са обективно и кумулативно съединени иски, както следва:

1. Иск за обезщетение за неимуществени вреди в размер на 10 000 (десет хиляди) лева, претърпени от образувано на 29.05. 2015г. и водено срещу ищеца производство по УБДХ - по пр.рег.№ 225р-11104/2015г. по описа на Първо РУ-СДВР, свързано с образуване на дело в Софийски районен съд за налагане на административно наказание по УБДХ, завършило с Решение от 29.05. 2015г. по АХД № 8547/2015г. по описа на СРС, 104 състав, с което е признат за невиновен и оправдан. Ищецът твърди, че от образуваното срещу него дело по УБДХ е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в негативни емоции, стрес, уронване авторитета пред семейството му, престижа и доброто му име в обществото, станали достояние на обществеността чрез средствата за масова информация-телевизия, печатни издания.

2. Имуществени вреди в размер на 500(петстотин) лв.

В исковата молба ищецът твърди, че е гражданин с изявени граждански позиции, занимаващ се десетилетия с обществена дейност, като през целия си съзнателен живот е отстоявал правото си на свобода и свободно изразяване на мнението си. Воден от тази си позиция на 18.05.2015г. изпратил „Отворено писмо до депутатите от Народното събрание“, във връзка с данни за корупция в Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, с искане за приемане на незабавни мерки, включително отстраняване на И. Московски-министър на транспорта. В писмото е заявил, че от 25.05.2015г. започва протест пред сградата на Народното събрание(за което е уведомил и Столична община) и, ако до 29.05.2015г. искането му не бъде изпълнено, в знак на протест ще хвърля върху тях развалени домати и яйца. В исковата молба ищецът посочва, че на 29.05.2015г. след като е отпратил по влизашите в Народното събрание депутати развалени домати и яйца е бил задържан и отведен в Първо РУ „Полиция“, където му е връчена Заповед рег.№ 225 зз-853/29.05. 2015г. за задържане за срок от 24 часа, за хулиганство, издадена на основание чл. 72, ал.1, т.1 от ЗМВР от полицейски орган при СДВР-Първо РУ“П“. В същото време му е съставен акт за дребно хулиганство, внесен за разглеждане в СРС, по който е образувано АХД № 8547/2015, на 104-ти състав. С решение на съда от същата дата, ищецът е оправдан по обвинението за извършване на “дребно хулиганство” по смисъла на УБДХ. Решението не е обжалвано и влязло в сила.

Ищецът твърди, че действията на полицейските органи по задържането му и проведеното производство по УБДХ били публично огласени в средствата за масова информация-телевизия, печатни произведения, интернет и др., в които бил представен като криминален престъпник. В същото време решението на СРС, с което е оправдан не е разгласено по начин, да стане достояние на обществото. Поддържа, че с действията по съставяне на акт по УБДХ е уронен престижа, достойнството и доброто му име в обществото, като в същото време се е влошило здравословното му състояние, поради наличие на “диабет“ и заболяване на гръбначния стълб.

При определяне размера на обезщетението иска да се вземе предвид тежестта на злоупотреба с права от служителите на СДВР в нарушение на чл.6, т.3 от ЗМВР, както

и че се касае за нарушаване на основни човешки права на български гражданин, гарантирани от Конституцията.

По делото са приети доказателствата, представени с исковата молба и уточненията с нея, писмен отговор на исковата молба. Като доказателства са приети адм. дело № 6249/2015г. по описа на АССГ, ведно с адм.дело №2418/ 2019г. по описа на ВАС; АХД № 8547/2015г. по описа на СРС, Наказателно отделение, 104-ти състав и адм.дело № 6479/2015г. по описа на АССГ, I отделение, 43 състав. Събрани са и гласни доказателства, чрез показанията на двама свидетели.

От доказателствата, съдържащи се в АХД № 8547/2015г. по описа на СРС, Наказателно отделение, 104-ти състав, се установява, че на 29.05.2015г., на ищеца Н. Г. К. е съставен Акт за констатиране на дребно хулиганство. Актът е съставен от Р. А. Х., служител от Първо РУП-СДВР, като в мотивите на същия е посочено, че на 29.05.2015г. около 08.05ч. в [населено място], пред сградата на Народното събрание ищецът е извършил непристойни действия, изразяващи се в: хвърляне на домати и яйца по сградата на Народното събрание и по преминаващите пред нея депутати, като деянието е с ниска степен на обществена опасност и не представлява престъпление по чл. 325 от НК. Със заповед за конвоиране на лице от 29.05.2015г., издадена от началника на 01 РУ“П“-СДВР е разпоредено конвоиране на ищеца от 01 РУПСДВР до Софийски районен съд(СРС), където е образувано за разглеждане дело № 8547/2015, по чл.6, ал.1,б.“в“ от УБДХ. От протокола на проведеното публично заседание по делото се установява, че делото е започнало в 14,43 часа и е приключило в 15.09 часа на 29.05.2015г.

С решение от същата дата-29.05.2015г. съдът е признал ищеца Н. К. за НЕВИНОВЕН в това, че на 29.05.2015г. около 08.05ч. в [населено място], пред сградата на Народно събрание да е извършил непристойни действия, изразяващи се в хвърляне на домати и яйца по сградата на Народното събрание и по преминаващите пред нея депутати, поради което го е ОПРАВДАЛ. Няма данни по делото, решението на съда да е обжалвано, от което следва извод, че същото влязло в сила.

Разпитаният свидетел Д. Ж. В. установява, че познава ищеца от началото на прехода в страната, като една разпознаваема личност, с изявена гражданска позиция. Свидетелят твърди, че през късната пролет на 2015г.-м.май или юни(не може да определи) е бил в сградата на Софийски районен съд, където е видял, че ищецът е бил с белезници на ръцете, отзад, като престъпник, воден от полицаи, но в този момент не е разговарял с него. Същата вечер от новините по телевизията е разбрал, че е бил задържан, заради хулиганство. Свидетелят установява, че след около една-две седмици се е обадил на ищеца, който е бил много разочарован, с влошено здравословно състояние, тъй като е бил оронен неговия обществен престиж и унижена личността му.

Свидетелят В. Н. М. установява, че познава ищеца от около 10 години и е запознат с гражданската му позиция, която и той поддържа. Свидетелят твърди, че през 2015г. пред сградата на Народното събрание се провеждали протести във връзка със сигнали за тежка корупционна схема в Министерството на транспорта, по т.н.“черен пазар на шофьорски книжки“, в които протести свидетелят участвал, заедно с ищеца. Свидетелят посочва, че по време на тези протести, той и ищецът са арестувани многократно за по няколко часа, което според него е парадоксално и унизително, тъй като поддържаната от тях гражданска позиция е била за справедливо общество. Свидетелят установява, че в края на м. май 2015г. ищецът е задържан, за хулиганство, с което е бил злепоставен и унижен както пред семейството, така и пред

приятелите му, тъй като със задържането му за хулиганство, е омаловажена изразената от ищеца гражданската позиция.

Въз основа на горната фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи:

Исковата молба е предявена от надлежна страна, с доказана процесуална легитимация и срещу надлежен ответник – СДВР, имаща качеството на юридическо лице, с оглед на което е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА. Разгледана по същество е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

Предявените при условията на активно, обективно и кумулативно съединение искове са с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Съгласно чл.1, ал.1 от ЗОДОВ „държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност“.

За да бъде ангажирана отговорността на държавата на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, следва ищецът да установи по безспорен и категоричен начин наличието на следните кумулативно изискуеми предпоставки, а именно: 1.незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред относно актовете, а в случаи на претендирани вреди от незаконосъобразни действия/ бездействия, незаконосъобразността им се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение; 2. настъпили вреди и 3.наличие на пряка причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт или твърдените незаконосъобразни действия и/ или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Посочените предпоставки следва да се установят кумулативно /едновременно/, като липсата на която и да е от тях е пречка да се реализира отговорността на държавата по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Доказателствената тежест за установяване предпоставките за реализиране отговорността по чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ е на ищеца, по аргумент от разпоредбата на чл. 154, ал.1 от ГПК, във вр. чл.144 от АПК, съгласно която всяка страна следва да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. С определение № 7857/16.10.2019г. съдът е указал на ищеца доказателствената тежест в процеса.

Разпоредбата на чл. 4 от ЗОДОВ определя, че обезщетение се дължи за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. В относимата разпоредба на чл. 204 от АПК са предвидени процесуалните предпоставки за допустимост на исковите за обезщетения за вреди, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на административни органи и длъжностни лица. Съгласно ал. 1 на същата разпоредба, първата предпоставка за допустимост на иска за обезщетение, в случаите, когато се претендират вреди от незаконосъобразен административен акт (каквото на процесния случай), е той да бъде отменен по съответния ред.

С оглед установената фактическа обстановка, посочена по-горе и на база събраните доказателства, настоящият състав приема, че са налице посочените по-горе кумулативно изискуеми предпоставки за възникване на отговорността на ответника по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, а именно: налице е отменен административен акт за констатиране на дребно хулиганство, издаден на 29.05.2015г. от Р. А. Х., служител от Първо РУП-СДВР, при което е установено наличието на първата процесуална предпоставка за ангажиране отговорността на ответника по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Актът е отменен с влязло в сила Решение от 29.05.2015г. по НАХД № 8547/2015г.

по описа на Софийски районен съд, 104-ти състав, с което ищецът Н. К. е признат за НЕВИНОВЕН в това, че на 29.05.2015г. около 08.05ч. в [населено място], пред сградата на Народно събрание да е извършил непристойни действия, изразяващи се в хвърляне на домати и яйца по сградата на Народното събрание и по преминаващите пред нея депутати и е ОПРАВДАН.

Съдът приема, че искът е предявен срещу надлежен ответник по смисъла на чл.205 от АПК. В случая искът е предявен срещу Столична дирекция на вътрешните работи, имаща качеството на юридическо лице. Съгласно чл. 205 от АПК исковете за обезщетение за вреди се предявяват срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Доколкото актът за констатиране на дребно хулиганство от 29.05.2015г. е съставен от служител при 01 РУ“П“-СДВР, което се явява длъжностното лице на ответника СДВР, следва извод, че искът е предявен срещу надлежен ответник. СДВР има статут на Областна дирекция на МВР и е юридическо лице.

Съдът приема, че от съставения на 29.05.2015г. Акт за констатиране на дребно хулиганство от Р. А. Х., служител от Първо РУП-СДВР, във връзка с което е образувано НАХД № 8547/2015г. по описа на СРС, 104-ти състав, ищецът е преживял неимуществени вреди, изразяващи се в негативни емоции, стрес, уронване на авторитета в семейството му, както и престижа и доброто му име в обществото, предвид обстоятелството, че производството по УБДХ е станало достояние на семейството му и на обществеността чрез средствата за масова информация-телевизия, печатни издания, интернет. В този смисъл са и показанията на разпитаните свидетели, които установяват, че от проведеното производство по УБДХ ищецът се е чувствал унижен пред семейството му и обществото, от което следва, че е претърпял неимуществени вреди.

По отношение на претендираните неимуществени вреди, предмет на настоящото делото, съдът приема, че е налице и третата изискуема предпоставка, а именно:наличие на причинно-следствена връзка между незаконосъобразния акт за констатиране на дребно хулиганство и производство по УБДХ(за което е оправдан с влязло в сила решение от 29.05.2015г. по НАХД № 8547/2015г. по описа на СРС, 104-ти състав) и причинените на ищеца неимуществени вреди, посочени по-горе.

Неимуществените вреди не могат да бъдат определени с абсолютна точност и не съществува изработена методика за тяхното определяне.Съгласно разпоредбата на чл. 52 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД), обезщетението за неимуществени вреди се присъжда от съда по справедливост. Отчитайки цитираната разпоредба, както и общоприетите критерии за справедливост в съдебната практика, а от друга страна вида, характера, интензитета, периода от време, през който ищецът е търпял негативните последици от проведеното производство по УБДХ, настоящият състав приема сумата от 600(шестстотин) лева, като справедлив размер на обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди, а в останалата част за разликата над 600 лв. до 10 000 лева, искът следва да се отхвърли като неоснователен и недоказан.

При преценката размера на справедливото обезщетение съдът отчита и обстоятелството, че в същия ден на 29.05.2015г. спрямо ищеца е издадена и заповед за задържане на лице по чл. 72, ал.1 от ЗМВР (мотивирана с „хулиганство-пл.Народно събрание №

2“), която е отменена с решение № 3033/14.03.2017г. по адм.дело № 573/2016г. по описа на Върховния административен съд, П. отделение. Във връзка с отмяната на тази заповед с решение № 69 от 07.01.2019г. по адм.дело № 6249/2015г. по описа на АССГ е присъдено обезщетение за неимуществени вреди в размер на 900 (деветстотин)лева. Присъденото обезщетение на ищеца в посочения размер за претърпени неимуществени вреди от отменената заповед за задържане по чл.72, ал.1 от ЗМВР в значителна степен се припокрива с претендираните неимуществени вреди по настоящото дело, свързани с производство по УБДХ на същата дата – 29.05.2015г. в Софийски районен съд. Установено е, че фактическото задържане на ищеца, съгласно отразеното в заповедта по чл. 72, ал.1 от ЗМВР е от 08:45 часа на 29.05.2015 г. до 15:09 часа на 29.05.2015г., когато лицето е било освободено от сградата на СРС, след постановяване на Решение от 29.05.2015г. по НАХД № 8547/2015г. по описа на Софийски районен съд, 104-ти състав, с което е оправдан за производството по УБДХ. Съгласно мотивите на заповед № 225зз-853/29.05.2015г., издадена на основание чл.72, ал.1 от ЗМВР, ищецът е задържан за“хулиганство- пл.“Народно събрание № 2“. Следователно, по отношение на ищеца са издадени два отделни административни акта въз основа на едни и същи факти и обстоятелства. Претендираните от ищеца неимуществени вреди въз основа на посочените административни актове в значителна степен се припокриват, доколкото в един и същи ден е осъществено задържане на ищеца, на основание заповед по чл.72, ал.1 от ЗМВР, във връзка акт за констатиране на дребно хулиганство от 29.05.2015г. и е осъществено производство по УБДХ пред Софийски районен съд. Налице е и идентичност в медийното отразяване на двата случая, което е видно от приетото по делото копие на извадка от в-к “Капитал“.

По изложените съображения, при определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди, причинени на ищеца от образуваното и водено производство по УБДХ, съдът отчита и

присъденото на ищеца обезщетение в размер на 900.00 лева, във връзка с отменената заповед № 225 зз-853 от 29.05.2015г. за задържане на лице по чл. 72, ал.1 от ЗМВР.

Върху приетата от настоящия състав сума за обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 600.00 лв. (шестстотин) лева, следва да се присъди законната лихва, считано от 31.05.2015г. (датата на влизане в сила на Решение от 29.05.2015г. по НАХД № 8547/2015г. по описа на СРС, 104-ти състав). Решението е постановено на 29.05.2015г. и съгласно посочено в него е подлежало на обжалване в срок от 24ч. пред Софийски градски съд. По делото не е отразена датата на влизане в сила на решението, но предвид на посоченото в него и липсата на доказателства за обжалването му, следва извода, че същото е влязло в сила на 31.05.2015г. и от тази дата се дължи законната лихва върху присъденото обезщетение до окончателното изплащане на сумата.

Относно искът за имуществени вреди. Същият е неоснователен и недоказан. Претендираните имуществени вреди в размер на 500.00 лева, не са доказани от ищеца в хода на настоящото производство, при което искът следва да се отхвърли.

По претенцията на страните за разноски:

Съгласно разпоредбата на чл.10, ал. 3 от ЗОДОВ в относимата редакция (ДВ бр.43 /2008г.) ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска.

По делото е представен списък на разноските, направени от ищеца, които са посочени в следния размер: 1/ 10.00 лева - д.т. за образуване на делото; 2/ 30.00 лева - депозит за свидетели по адм.дело № 6249/15г.; 3/ 10.00 лева - д.т. за производство пред ВАС; 4/ 10.00 лева - депозит за свидетели по настоящото дело; адв. хонорар по адм.дело № 6249/2015г. и по адм.дело №

11564/2019г. по реда на чл. 38, ал.2, от Закона за адвокатурата.

Ищецът е представил договор за правна помощ и съдействие по настоящото адм.дело № 11564/2019г., в точка втора на който е посочено, че договореното възнаграждение се определя при условията на чл. 38, ал.1,т.2 от Закона за адвокатурата. Цитираният договор е двустранно подписан, което означава, че са налице съвпадащи волеизявления на страните по условията за предоставяне на правната помощ. До приключване на устните състезания по делото ответникът не е направил възражение, че в случая не са налице предпоставките на чл.38, ал.1,т.2 от Закона за адвокатурата (ЗАДВ). Съгласно чл. 38, ал. 2 от ЗАДВ. в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение.Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати. Съдът приема, че изявленията в договора за правна помощ и съдействие за наличие на конкретно основание за оказване на безплатна помощ по чл. 38, ал. 1,т.2 от ЗАДВ, обвързват съда и той не дължи проверка за съществуването на конкретната хипотеза.

Въз основа на изложеното и на основание чл. 38, ал.2 от ЗАДВ. в полза на процесуалния представител на ищеца, следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер на 300(триста)лева, изчислен съобразно правилата на чл. 8, ал.1,т.1 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за производството по настоящото дело.

Съгласно указанията на ВАС в решение № 13389/09.10.2019г. при новото разглеждане на делото, съдът следва да се произнесе и по разноските, направени до момента, тоест и за разноските по адм.дело № 6249/2015г. по описа на АССГ, I-во отделение, 6-ти състав и разноските пред ВАС по адм.дело № 2418/2019г.

По адм.дело № 6249/2015г. по описа на АССГ е представено адвокатско пълномощно за платен адвокатски хонорар в брой в

размер на 300.00(триста) лева, които не се присъждат от съда, с оглед изхода на делото и отхвърлената част на исковите претенции (чл.10, ал.3 от ЗОДОВ).

По адм.дело № 2418/2019г. по описа на ВАС е представено пълномощно за упълномощаване на адв. Б., в което не е отразено заплащане на адвокатски хонорар, както и липсва искане за присъждане на адвокатско възнаграждение при условията на чл. 38, ал.1,т.2 от ЗАдв. Представена е вносна бележка за платена държавна такса в полза на ВАС в размер на 5.00 лева, които следва да се присъдят на ищеца.

Общо доказаните разноски на ищеца в проведените съдебни производства са в размер на 55.00 лева., в това число: 15.00 лв. платена държавна такса(пред АССГ-10.00 лв. и пред ВАС-5.00лв.) и 40лв.-депозит за свидетели.

На процесуалният представител на ищеца – адв. Б. следва да се присъди адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал.2 от Закона за адвокатурата, във вр. чл. 8, ал.1,т.1 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения в размер на 300(триста)лева, за защита по настоящото дело.

Водим от горното, Административен съд София-град, Първо отделение, 67-ми състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи [населено място] да заплати на Н. Г. К., с ЕГН [ЕГН] от [населено място], сумата от 600 (шестстотин) лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, вследствие образувано срещу него производство с Акт за констатиране на дребно хулиганство от 29.05.2015г. и производство по УБДХ, по което е оправдан с влязло в сила Решение от 29.05.2015г. по НАХД № 8547/2015г. по описа на СРС, 104-ти състав, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 31.05.2015г. до окончателното изплащане на сумата, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за неимуществени вреди в останалата част, за разликата от 600.00(шестстотин) лева

до 10 000 (десет хиляди) лева, като неоснователен и недоказан.

ОТХВЪРЛЯ изцяло **предявения** от Н. Г. К., с ЕГН [ЕГН] от [населено място] иск срещу Столична дирекция на вътрешните работи [населено място], за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 500 лв., ведно с претендираната законна лихва върху тази сума.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи [населено място] да заплати на Н. Г. К., с ЕГН [ЕГН] от [населено място], разноски в размер на 55.00(петдесет и пет) лева.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи [населено място] да заплати на адвокат Д. Т. Б., ЕГН [ЕГН] адвокатско възнаграждение, съгласно чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата в размер на 300.00(триста)лева, за защита по адм.дело № 11564/2019г. по описа на АССГ.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

На основание чл. 138, ал.3 от АПК, препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: